

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΣΤΕΙΑ

Α ά σ κ α λ ο ς.— Πές μου μιὰ φράσι από τὸ Ἐυαγγέλιο.
 Μ α θ η τ η ς.— «Καὶ ἀπεθθὼν ὁ Ἰουδαῖος ἀπήγγελε».
 Α ά σ κ α λ ο ς.— Κί' ἄλλη μιὰ ἀκούα.
 Μ α θ η τ η ς.— «Πορεύθη καὶ οὐ καὶ ποιεῖ ὁμοίως»...
 * * *

—'Αλλά, κόρη, τὸ ἄλλο πὺν ποὺ ἐπορεύσατε ὄλο γονατίζε.
 — Ἐνε θεοσεβούμενο καὶ κάνει τὴν προσεχὴ του...
 * * *

—'Ἐχεις θάρρος ;
 — Νομίζω πὺς ἔχω.
 —'Ε, τότε πῆγανε νὰ ζητήσης ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου τὸ κλειδί
 τῆς ἐξόπουτας καὶ πές της πὺς θάρθω ἀγάρα ἀπόφθ'...
 * * *

—'Ἦ γυναῖκα σας σήμερα εἶνε πὺν δόνησι καὶ χρομῆ. Τί ἔ-
 χει, τί τῆς λείπει !...
 —...Φτασιδὶ !...
 * * *

—Τί κορὴ λές νὰ σερβίρουνε, ἀντρα μου, ἀπόφθ στο πρώτο
 γένια στὸν ἀφροβανιστιδὸ τῆς κόρης μας ;
 — Πρὸς Θεοῦ, ἔνα ποὺ ἔλαφρὸ χροσι, γιατί ἀλλοῦσι δὴ πάφθ
 θάρρος καὶ θὰ φοτήση ἀέσως γιὰ τὴν τροικῆ !...
 * * *

'Ε κ ρ ἱ ν ο ς.— Λοῦτον, ἀγάθη μου, εἶσαι ἔτοιμη ;
 —Ναί, ἀέσως. Τὸ καπέλο μου νὰ βάλω ποῖνα.
 —'Ε, καλὰ, ξανάκουα σέ... μιὰ ὄρα !...
 * * *

'Ε κ ρ ἱ ν ο ς. (γρήγορος λόθος).— Δεσποινίς, εἶνε
 καρφὸς πειὰ νὰ ποὺ ἀνοίξετε τὴν χαρδιά σας...
 'Ε κ ρ ἱ ν η.— Ἀνοίθαι ποὺ, κόρη, ἀλλὰ λι-
 σώνουα τὰ κλειδιά στο σπίτι !...
 * * *

Στὸ ἰχθυοκαπέλο.
 — Ἐνε φρέσκα αὐτὰ τὰ φρέγια ;
 — Μὰ δὲν τὰ βλέπεις ποῖνα ζωντανὰ ;
 — Καὶ ἡ γυναῖκα μου εἶνε ζωντανή, ἀλλὰ δὲν
 εἶνε πειὰ... φρέσκη ! * * *

Στὸ καφενεῖο.
 — Τί θὰ πῆρῃ ὁ κίφιος ;
 — Τὸν... ἀέρα μου ! * * *

Ὁ πρόεδρος τοῦ διαστασίον πρὸς τὴ μάτρωα ;
 — Εἶσαι ἔγγυαθ ;
 — Ὀχι ;
 — Ἄγαθ ;
 — Ὀχι !
 — Χήρα ;
 — Ὀχι !
 — Μὰ τότε τί εἶσαι ;
 — ... Ἰπρότερα ! * * *

νομα τοῦ βοσκοῦ. Αὐτὸ ὅμως μὲ κανέναν τρόπο δὲν θὰ σοῦ τὸ πῶ...
 ΑΠΓΑΗ.— Καὶ μήπως ἔχω ἀνάγκη νὰ φοτήση ἔσνια γιὰ νὰ τὸ
 μάθω ; Μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ μυτικὰ σου δὲν εἶνε καὶ τόσο κομψὰ ;
 'Ε, λοιπὸν ὁ βοσκὸς ποὺ σοῦ τραγοῦδουθεῖ ἦταν ὁ ἀδερφός μου...
 Καὶ τὸ καλαδάκι ἐκείνο τοῦ τὸ εἶνα πλέξει ἐνὸς τὴν ἰδία μέρα...
 Ἄλλὰ γιατί ταράχτηκε, φίλη μου ; Γιατί ἔνα γρομὰ πὺς βαθρὸ ἀπὸ
 τοῦ ὁδοῦ ξεγρόθηκε ἀπὸ τὸ μέτωπό σου, ποὺ τὸ στεφανώνουνε σπορ-
 αὶ καλλιὰ, ὡς κάτω στοῦ λαμοῦ ; Γιατί κρατᾶς τὰ μάτια σου πρὸς
 τὰ νερά γυμμένα ; Ἐλα, μὴ διατάξεις, πές στην ἀγκαλιά μου.
 Ἔγὼ σ' ἀγαποῦνα πάντα ἀνὰ ἀδερφῆ μου. Ἀγάθησε κα' ἐσὺ τὸ
 ἴδιο τὸν ἀδερφὸ μου...
 ΠΡΣ.— Καὶ θὰ σοῦ ἐμπιστεῖται ποτὲ, Αἰγλή, ἔνα τέτοιο μυ-
 στικὸ, ἂν δὲν σ' ἀγαποῦνα σὺν τὸν ἑαυτὸ μου ;
 ΑΠΓΑΗ.— Ἔστο. Ἄλλὰ γιὰ νὰ σοῦ δώσω θάρρος, θὰ σοῦ ἀ-
 νοίξω κα' ἐγὼ τὴν χαρδιά μου. Τὴν πρωτομαθὶ ὁ πατέρας μου
 πρόσφερε θυσία στὸν Πάνα. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ κάλεσε καὶ τὸ Με-
 νάνα, τὸν παλιὸ τοῦ φίλο, ποὺ ἤθεε ἀντιπροφθήμενος ἀπὸ τὸ γνο
 τοῦ Λαφιν. Τὴν ὄρα ποὺ πρόσφρασε τὴν θυσία, ὁ Λάφινς ἔπεισε δύο
 φορὲς μὲ τὴ φλογέρα του. Σφραῖς, στὸ λάμψμα ἔσπερα ὅλους τοὺς
 βοσκούς. Καὶ ποὺ νὰ τὸν ἔβλεπες !... Τὰ ξανθὰ καλλιὰ τὸν ἔτε-
 φταν καταφρομμένα ἀπάνω στ' ὀλόλογο φρομὰ του, καὶ φαρφουσε
 πὺς ἦταν ἴδιος ὁ Ἀλόλωνος... Ὅταν τελείωσε ἡ τελετὴ... Ὁ Θεὸς μου ! Ἀκούο βήματα...
 Ἐν' αὐτὸς... Ἐρχεται !...
 ΠΡΣ.— Ἀλήθεια, κα' ἐγὼ ἀκούο βήματα... Ὁ
 Νεραῖδες, βοηθήστε μας... Ἄς πάροφθ γρομὰ τὰ
 ποῖνα μας κα' ἂς πάμε νὰ κροφτοῦμε μέσα σ' αὐτὴ
 τὴ σπηλιά...
 (Ἡ δύο βοσκοπούλες φύγουνα τρομαγμένες, σὺν
 περιστέρια ποὺ τὰ κνηγᾶνε ὄφρο γρομὰ. Ἄλλὰ
 ἐκείνο ποὺ τὶς ἐτρόμαξε τόσο ποὺ ἦταν μιὰ ὄρα
 μικρὴ ἔλαφρα, δειλὴ κα' αὐτὴ, ποὺ εἶχε πάει τρέ-
 χοντας νὰ ὀσση τὴ δίψα της στοῦ καθαροῦ νεροῦ τοῦ
 ποταμοῦ καὶ νὰ τρέξῃ ὕστερα κοινὰ στὸν καλὸ της
 κα' αὐτὴ...)

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἡ πατρίδα τοῦ ρόδου. Τὸ ρόδο στὴν ἀρχαῖότητα. Τὸ σύμβολο
 τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θανάτου. Πῶς γεννήθηκαν τὰ ρόδα. Οἱ
 ροδοσεφαναγμένοι πελεμισταί. Ὑπνος πᾶντο στὰ ρόδα. Ἡ
 ἠγερτὴ τῶν ρόδων. Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τὰ ρόδα, κτλ. κτλ.

Τὸ τριαντάφυλλο, τὸ ποιητικὸ αὐτὸ λουλούδι ποὺ τραγοῦδῆθηκε
 ἀπὸ τόσοι καὶ τόσοι ποιητᾶς ὡς σήμερα, ἔχει κα' αὐτὸ τὴν ἱστο-
 ρία του.

Ὡς πατρίδα τοῦ ὁδοῦ θεωρεῖται ἡ Περσία, ἀπὸ τὴν ὁποῖα ἀρ-
 γότερα μετεφθῆθη στὴ Βαβυλωνία, στὴ Φοινία καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Στὴν Περσία, κατὰ τὴν ἀρχαῖότητα, ἰσχυρὰ ἀπέρχοντο γρομὰ
 ἀπὸ ὁδοῦ, ὁδοῦ διαφρομν εἶδων, πολυφρομνα, πολυφύλλα, πᾶνα.

Ἦ αὐτὸ τὸ ὁδοῦ στὴν Περσία ποὺ κατῆγε ἐντελὸς ξεροκί-
 στη θεσί. Ὁ περσικὸς Πέρσης ποιητὴς Χαμῆς τὸ μετοξοφθεται
 γιὰ παρουοφθίσις σὲ πολλὰ τὸν τραγοῦδα.

Ἐπίσης οἱ Βαβυλωνίαι ἀγαποῦσαν ποὺ τὰ ὁδοῦ καὶ στολίζοντου-
 σαν μάλιστα μ' αὐτὰ.

Ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνας τὸ ὁδοῦ τὸ εἶχαν ἀφρομνένο στὴ θεῖ Ἀ-
 φροδτὴ καὶ τὸ θεωροῦσαν ὡς σύμβολο τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θανάτου.

Ὡς πρὸς τὴν δημιουργία τοῦ ὁδοῦ εἶναι ἔνας ἀρχαῖος μῦθος,
 ὁ ὁποῖος ἀναφροθίσις ὅτι δταν σποτῆθηκε ὁ Ἄδωνις, ἀπὸ τὸ αἷμα του
 γέφρασε τὸ τριαντάφυλλο.

Ἐνας ἄλλος μῦθος, εἰσῆσις πλάσιος θροῦσις λέει, ὅτι δταν ἡ
 Ἀφροδτὴ εἶπαι τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπητόμου της Ἀδωνιδος, καθὸς

ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸν πομῶτση τὴν ἀκούα ξεροφρομν,
 τὰ πόδια της κατασποτῆθηκαν ἀπὸ τ' ἀγκάθια καὶ
 ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεξε, γέφρασαν τὰ ὁδοῦ.

Ὅσοι μετῆσαν στὰ Ἑλεσθίνα Μυστήρια, δηλαδὴ
 οἱ μερμηῖνοι, στολίζοντουσαν σιμῆθος μὲ ὁδοῦ. Ἐ-
 πίσης καὶ τὸ ἀρχαῖο τῆς Ἰαυδοῦ στὴν Αἰγύπτο ἦταν
 στεφανομένο μὲ τριαντάφυλλο.

Ἐπίσης οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνας καὶ Ρωμαῖοι στὰ
 σιμῆθια καὶ στὶς γιορτῆς τὸν φροφθσαν στεφανοῦνα
 ἀπὸ ὁδοῦ, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν Ἀναξοφρονα εἶχε στὸ
 χρομὰ τὸν θνητῶν, τὸ στολίδι τῶν Χαριτων καὶ τὸ
 παργίδι τῶν Ἐρώτων.

Οἱ Ρωμαῖοι, ἰσπερὶβλάντας τοὺς Ἑλληνας στὴ
 χρομὰ τὸν ὁδοῦ, στολίζανε μ' αὐτὰ τὰ τραφῆα καὶ
 τὰ κρομῆθια τους, γρομῆσαν τὰ προσεφθικά τους
 καὶ ὀρῆσαν τοὺς τάφους τὸν νεκροῦ.

Ὅταν οἱ στομαχῶ τῆς Ρώμης γρομῆσαν σ' αὐτὴ
 θρομῆθια, στολίζανε μὲ ὁδοῦ τ' ἀρμῆτά τους. Ἐ-
 πίσης καὶ οἱ στομαχῶτες, δταν ἐγρομῆσαν ἀπὸ μῆζες νικηφρομν, εἶχαν
 στολίζομνες τὶς ἀσπίδες του μὲ ὁδοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι Γαλιῖται, δταν ξεκρομῆσαν γιὰ τὴ μάχη, εἶχαν τὸ ὄ-
 ραῖο ἔθμο νὰ πρῆανον στεφανομένο μὲ τριαντάφυλλο. Ὁ Μάρ-
 κος Ἀντόνιος, πεθάνοντας, ἄφρε παραφρομνὰ νὰ βάλωμε ἀπάνω
 στὸν τάφο του ὁδοῦ.

Ἡ Ζήτησις τὸν ὁδοῦ κατὰ τὴν ἀρχαῖότητα στὴ Ρώμη ἦταν τό-
 σο μεγάλῃ, ὅστε καὶ κατὰ τὸ κρομῆμα ἀκούα οἱ Ρωμαῖοι ἔφραγαν
 ὁδοῦ ἀπὸ τὶς θεμερῆς χρομῆς. Ἦ αὐτὸ ἡ φρομῆ ἀφρομνῆθια τρι-
 αντάφυλλο ἀλέγγο μεταφρομνῶς γι' αὐτοὺς ποὺ ζοφσαν μὲ κῆθε
 πολυτέλεια.

Οἱ πὺς πλάσιαι ἀπὸ τοὺς Ρωμαῖοις κομῶντουσαν ἀπάνω σὲ στρο-
 ματα γρομῆτα μὲ λευκὰ ὁδοῦ, τὰ ὁποῖα σκεπῆζονταν μ' ἔνα λευτὸ δί-
 χτυ, στρομένο κα' αὐτὸ μὲ κρομῆθια. Ἄλλὰ καὶ αὐτὰ κρομῆθια,
 στὰ ὁποῖα ὡς γρομῆσι, καθομῆνο δειπνοφσαν, ἰσχυρὰ τόσο πολ-
 λά ὁδοῦ, ὅστε μερικὰ μεθρομῆνα ἔχονταν τὸ κρομῆτα τους ἄεσα σ'
 αὐτὰ καὶ πέθαναν ἀπὸ ἀσφρομῆ !

Κατὰ τοὺς μεσομνοκῶς χρομῶν τὸ ὁδοῦ ἄλλοξε σιμῆθια ἐξ
 αἰτίας τοῦ χρομῆστικῶ καὶ ἔθρομῆτο ὡς σύμβολο τῆς ἀνάσις, τῆς
 ἀγρομῆτος καὶ τῆς θεῖας χρομῆτος. Ἦ Παναγία μάλιστα σὲ κῆπισο
 τροπῆμο προσφρομνῆται ὡς κρομῆνα ἀμῆανουνα.

Ἀπὸ αὐτὸ προμῆθε καὶ μιὰ ὄρασι τελετὴ ἡ ὀ-
 ποῖα γρομῆται κῆθε γρομῆοι στὶς 8 Ἰουῖου ἀπὸ Σαλαωνὶ
 τῆς Γαλλίης καὶ ὀνομῆζεται κρομῆτὴ τῶν ὁδοῦν. Κατ'
 αὐτὴν διαφρομν τὴν καὶ ἐνάφρη ποτῆα καὶ τὴν
 αὐτὴν ἀφρομῆνον μὲ ὁδοῦ.

Τὸ ὁδοῦ ἐξομῆθια ἀσγῆθια στὴν ἑλληνικὴ δη-
 μομῆτὴ πομῆ. Πῆλοπολὶς εἶνε οἱ σφρομῆοι σῆχῃ.
 Ἀναφρομῆ ἀπ' αὐτοὺς ὄλους τοὺς ἐξῆς κρομῆτῆ-
 ρομῆσικούς :

Ἄσπρο τριανταφύλλο μου μὲ τὰ τριάντα φύλλα,
 τὸ Μᾶη τὸ μῆνα φρομῆσαι σὲ νεοῦ γρομῆροῦ κε-
 (φρά),
 σὲ παντρομῆνης τὰ καλλιὰ, σ' ἀνῆπανου τὸν
 (κῆφρο),
 σὲ χρομῆς τὸ προσεφθῆλο, σὲ καλογομῆς τὸ ἄσο...

